

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

40 כ"ג אלול תשע"ג

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי

יום	החריץ	העמוד	ליקו"מ
שבת	י"ז	כ.	רכ"א
ראשון	י"ח	כ.	רכ"ב
שני	י"ט	כא.	רכ"ג
שלישי	כ'	כא.	רכ"ד
רביעי	כ"א	כב.	רכ"ה
חמישי	כ"ב	כב.	רכ"ו
שישי	כ"ג	כג.	רכ"ז

מעלת הלימוד

אמר הסור מרע שלי הוא חדוש נפלא, וגם העשה טוב שלי הוא נפלא מאד, כי אני עושה טוב הרבה באמת, והתורה שלי עושה הרבה מאד בעולם. כי על ידי התורה שלי נמשכין כל השפעות שבעולם. ודבר עם אחד, מה המשא ומתן שלך, עם חטים אתה נושא ונותן, גם זה נמשך על ידי התורה שלי.

ענה ואמר על שני כתות אנשים יש לי רחמנות גדול עליהם, על אלו אנשים שהיו יכולים להתקרב אלי ואינם מתקרבים, ועל אלו המקרבים אלי ואינם מקימים את דברי. כי אני יודע שיהיה עת בעת שיהיה האדם מנח על הארץ עם רגליו אל הדלת, אז יסתכל על עצמו היטב ויתחרט מאד מאד על שלא זכה להתקרב אלי, או שלא קים את דברי. כי אז ידעו שאם היו מקרבים אלי ומקימים את דברי לא היה שום דרגא בעולם שלא הייתי מביאם לאותה המדרגה. אבל לא יועיל אז.

(חיי מוהר"ן - שני"ד)

תורה י"ב תנינא - איה מקום כבודו

חיפוש

בכל מקום גם אם מרגיש שקשה לו מאוד לצאת ממצבו, מהרגלו הרעים, אסור לרגע להפסיק לכסוף לאמת, ויבלה כל ימיו בחיפוש איך הוא יזכה? איך גם הוא יזכה ל"קרבנת ה'?"

"ואם אף על פי כן קשה לו לשוב בתשובה על כל פנים לך בדרך הנ"ל לבלות ימיו לדרש את ה' לבקש בכל יום תמיד איה מקום כבודו וכו'." כי זה עקר התשובה. וכמו שכתוב, ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת וכו'. ובקשתם משם דיקא וכן מסים שם בפסוק, כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך. וכמו שמובא בשם הבעל שם טוב זכרוננו לברכה, ובקשתם משם, 'משם' דיקא, מכל מקום שיכיר ונפל לשם אפלו לבחינת מקומות המטנפים, 'משם' דיקא צריכים לבקש בכל לבבו ובכל נפשו את השם יתברך בבחינת אי"ה. 1

וזהו בחינת: 'אם יאמר לך אדם, היכן אלקיך תאמר לו: בכרך גדול של רומי, שגם שם, שמלאים גלולים ועבודה זרה, גם שם מסתתרה הוא יתברך. והפלא שנופל לשם, חס ושלום, אזי פשמתחיל לבקש איה מקום כבודו, בזה הוא מחיה את עצמו מחיות הקדשה. כי חיות הקלפות הוא רק מההסתתרה, מה שנסתתרה השם יתברך שם בתכלית ההסתתרה, עד שאין יודעין ממנו יתברך כלל. אבל תכף בשמבקשין איה מקום כבודו, נמצא שידעין על כל פנים שיש אלו"ק יתברך, רק שהוא נסתר ונעלם, ועל כן מבקשין 'איה מקום כבודו'. ובזה בעצמו מחיה עצמו במקום נפילתו.

חטב את הלב

העוונות גורמים שנדבקים ללב האדם קליפות הסובבות אותו ומעקמות ומבלבלות את ליבו, בפרט ובפרט אם האדם נלכד אחרי יצרו פעם אחר פעם ולא התגבר לכבוש תאוותו, זה גורם שליבו נהיה עקום ביותר והוא נכנס לדמיונות שווא, שקרים, תסבוכים. אלו הדמיונות מקשים על האדם מאוד, בפרט ובפרט כשהוא רוצה לחזור בתשובה הקליפות האלו מפריעות לו ונלחמות איתו ביותר.

העצה וההתקנה לצאת מזרועות הסטרא-אחרא, מבלבולי הלב, הוא על-ידי ה'צעקה' וגם אם האדם נמצא היכן שהוא נמצא, אפילו במקום הנמוך ביותר! על-ידי שיחפש באמת ובעקביות את ה' "על ידי זה בודאי סוף כל סוף יזכו למצא אותו יתברך ותתהפך הירידה הגדולה לעליה בבחינת ירידה תכלית העליה." 1

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדין היומי בליקו"מ

הל' פדיון בכור ג' - ה'

א. כשנולד בן בכור זה בחינת בריאה חדשה, כי האדם הוא תכלית כל הנבראים והכל נברא בשביל האדם והוא כלליות כל הבריאה כי בהאדם כלולים ותלויים כל הנבראים כלם פדוע ועל כן כשנולד אדם בעולם הוא בחינת בריאה חדשה. ועקר הוא הבכור שהוא הולדה ראשונה בחינת בריאה חדשה. (ג - ב)

ב. זה בחינת פדיון בכסף שעושים על כל מיני יסורין ודינים שבאין על האדם חס ושלום, כי כל היסורין והדינים חס ושלום הם נמשכין מבחינת שלא פסדו ועל כן נותנין קמון לחכמי הדור האמתיים, והקמון הוא בחינת שמאל שלא פסדו. והחכם הוא פסדו שהוא בחינת חכמה. (ג - ב)

ג. החכם והרב הוא בחינת כהן איש חסד, ועל כן על ידי שנותנין הקמון להחכם והצדיק האמת. על ידי זה נחזר שלא פסדו ונעשה הכל פסדו ונמתיקו ונתבטליו כל הדינים שהם בחינת שלא פסדו."

ד. על ידי חכמה ודעת דקדשה מקשרים כל הרצונות לשרש הרצון לבחינת מצח הרצון שעל ידי זה נכנעים החיות רעות חכמי הטבע. (ד - ב)

ד. הזקן דקדשה הוא דיקא צריד לקבל כל הצדקות של ישראל ועל ידי זה עקר התקון, דהינו להכניע מצח הנפש שיונק מהזקנים הפגומים וכו'. (ד - ג)

"צריכין לבקש מאד מה' יתברך שיוזכה שתגיע הצדקה <<<<

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

להם עצה טובה ודרך ישרה
איד לשוב אליהם תטוף מלתי
ועמהם אנו עוסקים לדבר באמת ובתמים,
שעקר העצה שיאמין שהבקשה והחפוש
בעצמו יקר מאד מאד אצל השם יתברך, דהינו
מה שרואה בעצמו שנתרחק כל כך מהקדשה
למקומות הרחוקים וכו' הנקראים מקומות
המטנפים. ששם, כפיכול, אי אפשר למצא
כבודו בחינת וכבודי לאחר לא אתן וכו'. אבל
אף על פי כן הוא שואל ומבקש ומחפש אי"ה
מקום כבודו וכו', על ידי זה הוא עולה בתכלית
העליה וכו'". 1

צעת הלב

...ענין העצה לחפש ולבקש "איה מקום
כבודו". וממילא מובן שעיקר הזמן לזה הוא
בחצות, [ועל כל פנים איזה שעה או שתיים
קודם אור הבוקר]. ואף על פי שגם זה נקרא
בשם תפלה, מבואר בכל זאת מדברי רבינו
הקדושים, שמעלתה גדולה כל-כך, עד
שלפעמים לא יקראה כלל בשם תפלה, רק
בשם "צעת הלב". 2

שמחה

"גם לזה צריכין על כל פנים ישוב הדעת קצת
לישב דעתו היטב וכו', (כמו שמבאר בסימן
יוד (ח"ב) וענין שם היטב). ולשוב הדעת
צריכין שמחה. ועקר השמחה, בפרט לרחוקים
פאלה הוא על ידי שלא עשני גוי והבדילנו מן
התועים וכו'. וכמו שאמר אדוננו, מורנו ורבינו
זכרוננו לברכה שתכף פשאים רוצה לשוב הוא
עברה גדולה פשיש לו עצבות ומרה שחכה חס
ושלום, וצריך לשמח את עצמו בכל יום ובכל
עת במה שלא עשני גוי וכו'.

שופר

ראש השנה שהוא ראשון לעשרת ימי תשובה,
מתחילים את עבודת התשובה על-ידי הבקשה,
וצעקת הלב וחיפוש "איה", היכן אתה אבי?
איך אזכה לצאת מהשואל לזכות לחסות
בנועם צילך. ועל כן תוקעים בשופר, כי השופר
הוא סוד ה'איה".

"על פן תוקעין בראש השנה בשופר, כי אז
בראש השנה הוא התחלת התשובה, שעקרה
הוא על ידי בחינת אי"ה, שהיא בחינת שופר,
כי מחמת שהשופר נמשך משם, על פן יש כח
בקולו לעורר כל אדם שישים אל לבו לזכר
תכליתו הנצחי וסוף כל סוף מה יהיה ממנו". 1

צדיקים אמיתיים

ועל פן צריכין לנסע לצדיקים אמיתיים על
ראש השנה, ואפלו מי שאינו זוכה לנסע
על כל פנים צריך להשתדל לילך ולנסע אל
מקום שיש קבוץ גדול של פשרים ויראים
ביותר להתפלל ולשמע קול שופר עמהם
וכמו שנוהגין כל ישראל שבראש השנה
ויום הכפורים מתאספין ומתקבצין יחד
מכל הכפרים, וכל הרחוקים שאינם נזקרים
להתפלל בצבור בכל ימות השנה, אבל בראש
השנה כלם נקבצין אל הצבור הקדוש, כי עקר
בחינה זאת להכניס דרך זה של תשובה על ידי
בחינת איה הנ"ל אין יודע כי אם הצדיקים
הגדולים האמיתיים... אבל צריך לשום לב
לזה מאד לדרש ולבקש את ה' בכל לבבו
באופן שימשוך על עצמו דרך הזה. 1

1. ליקוטי הלכות - ראש השנה - א. 2. ביאור הליקוטים.

>>>> שלו להזקנים דקדשה שהם
מוסיפין דעת וקדשה בכל
יום ויום ואז דיקא נכנע מצח הנחש
מאחר שמגביר הזקן דקדשה על
הזקנים דסטרך אחרא."

ה. קדשת הזקנה דקדשה היא
הקדשה של הצדיקים אמיתיים
זקנים דקדשה שרק הם נקראים
זקנים בחינת זקן זה קנה חכמה,
כי הם מוסיפים קדשה וחקמה
ודעת בכל יום ויום. (ד - ד)

ו. זה בחינת קדשת הבכור, כי
בכור הוא ראשית לשון התחלה
וראשית שנה עקר הקדשה של
איש הישראלי. שצריך להתגבר
להתחדש בכל יום להתחיל בכל
יום מחדש ממש ולא יפל לעולם
לידי זקנה ושיבה דסטרך אחרא,
דהינו שלא יהיה נקן חס ושלום הן
בעבודתו ובמעשיו הן טובים הן
רעים חס ושלום רק צריך להתחדש
בכל יום פאלו היום נולד. (ד - ד)

"כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה בעת
שגלה התורה הזאת שאסור לאדם
להיות זקן אפלו צדיק וחסיד, אסור
להיות זקן בעבודתו רק להתחיל
בכל פעם מחדש, מכל שכן הקטנים
במעלה, מכל שכן הגרועים ממש
שבודאי אסור להם באסור חמור
להיות בעיניהם כזקנים פאלו הם
כבר זקנים במעשיהם הרעים חס
ושלום ואי אפשר להם לשוב עוד חס
ושלום רק צריכין להתגבר בכל יום
מחדש ולשפח כל העבר רק פאלו
נולדו היום מחדש. וזה עקר זקנה
דקדשה פשמתחילין בכל יום מחדש
ומוסיפים בכל יום קדשה ודעת ועל
פן נקראין כל ישראל בכורים."

ז. כל אחד כמו שהתגבר לחדש
עצמו בכל פעם כמו כן יזכה לעתיד
לחדש נפשו לטובה בבחינת תתחדש
כנשר נעורכי. (ד - ד)

ח. בשביל זה ה' יתברך מקים
העולם ומחדש בכל יום מעשה
בראשית ונותן כח וחיות להוליד
מדור לדור הכל כפי לגלות אלקותו
בעולם. (ד - ה)

ט. כל העמל והיסורים והצרות של
האדם הכל מחמת פיהו, מחמת
פגם האכילה שאינו זוכה לקבל אז
הארת הרצון. (ה - ד)

"זה כל עמל האדם לפיהו שישי
לו עמל ויסורין חס ושלום על ידי
פיהו על ידי שאינו זוכה להארת
הרצון בשעת האכילה שמשם כל
היסורים והחסרונות על ידי שפגם
הממון והפרנסה על ידי פגם הדעת
עד שאינו זוכה להארת הרצון."

אשוטטה "בשוקים וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי בקשתי
ולא מצאתיו. אקומה נא ואסובבה בעיר". אלכה לי אל ההרים, אשא עיני
למרחוק, אחפש ואבקש איה אפוא הוא, "איה מקום כבודו", איה העצה
והתחבולה שאזכה למצאו ולהכירו, אשוטט לבקש את ה' ולא מצאתי,
חלץ ממני בעונותי הרבים. שוטטתי בארבע פנות תרופה לא מצאתי, שבתי
אליך בבשת פנים לשחרך אל בעת צרתי. כי צר ומר לי מאד, צר ומר לי
מאד. לא ידעתי נפשי, אן פנית, אן פנית, כי הסתרת פניך ממני, ותמוגני
ביד עונותי הרבים והעצומים מאד מאד יותר מחול ימים. אוי ואבוי, כי
"הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה", כי בעונותי הרבים
נתעקם לבי ודעתי ומוחי, ונשלכתי למקומות הרחוקים מן הקדושה מאד,
הנקראים מקומות המטונפים, עד אשר נתעקם ונתבלבל ונשחת לבי,
ונתעקם ונתעקש ונתפתל בכמה מיני עקמימיות על עקמימיות, בלי שעור
וערך ומספר, אשר "כשל כח הסבל",

אוי ומר וצר ואח ואבוי ואללוי, אוי לי מאד, על כל עונותי הרבים שעשיתי
מעודי עד היום הזה, עד אשר "לבי סחרחר עזבני כחי ואור עיני גם הם
אין אתי, אוהבי ורעי מנגד נגעני יעמודו וקרובי מרחוק עמדו". מה אומר
מה אדבר מה אצטדק, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, האלקים מצא את
עוני אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים בלי שעור ומספר, "ועתה מה יש לי
עוד צדקה ולזעק עוד אל המלך". (ליקוטי י"ב ח"ב)

צריכין לבאר קצת לחבר התורות ששנפסו בליקוטי תניינא סמוכים זה
לזה חסימן יוד עד סימן י"ז שפבאר שם שאצלו זכרוננו לברכה היה
תורה אחת ולא זכינו לקבל רק פסקי פסקי.
(ליקוטי הלכות או"ח - ראש השנה - ו)

לעשות
מתורות
תפילות

תורה ו' תינוא - כי בשמחה תצאו

האדם צריך לישב דעתו היטב היטב בכל עת מה הוא עושה בזה העולם העובר, ומה יהיה סופו ומה התכלית מפל עסקי העולם הזה ומפל תאוותיו וכו'. (כמו שמבאר בסימן י' בלקוטי תניינא),

ועקר המניעה מזה היא העצבות שמחמת שכל אדם מלא עצבות ודאגות ונגון ואנחה, הן מהפרכסה ומצער גדול בגינים וכו', ובפרכס מרבוי עוונותיו כי אוי לי מיוצרי אוי לי מיוצרי, ואף על פי שכתוב בספרי מוסר שעצבות על העוונות הוא טוב, אבל הבעל דבר והיכלי התמורות מתגברים בעצבות בזה עד שפוחקו על ידי זה מה' יתברך ביותר. כי הדאגה על העוונות היה טוב אם היה חוזר בתשובה על ידי זה, שמרבוי הפחד מהעוונות ישליך כל עסקי עולם הזה לגמרי וישוב בתשובה שלמה לה' יתברך, כאשר כבר נמצאו כמה בעלי תשובה על ידי ששמו אל לבם מריכת פחד ענשי העברות ושב בתשובה. **אבל רב העולם בפרט בדרות אלו מתרחקים ביותר על ידי רבוי העצבות אפלו של עוונות, כי בחינת היכלי התמורות מחליפין האמת ומערבין דעתו מאד שמכניס חס ושלום בחינת אוש בלב, פאלו אין לו עוד תקנה להתחדש בנשך ימיו, ומגביר עליו עצבות הפרכסה בחינת בעצבון תאכלנה, ורבוי תאנות ממון ולהנהיג ביתו בגדולות בדרות נאות ובכלי בית וכלי כסף וזהב ותכשיטין הכל יותר מכחו הרבה, עד שכל מה שה' יתברך משפיע לו אינו מספיק לו. ובפרט שהרבה פרנסתם דחוקה וכו', ויש בזה חלוקים רבים בין בני אדם, אבל רבם ככלם מלאים עצבות ודאגות ויגונות בלי שעור וזה מזיק ביותר, כי על ידי זה אין יכולים לישב דעתם מה הם עושים בזה העולם.**

על כן צריכין להתחזק מאד מאד לשמח את נפשו בכל מיני עצות ודרכים שגלה לנו רבנו זכרוננו לברכה וכמבאר בספריים הקדושים ובדברינו הרבה מזה. על כן צריכין להזכיר את עצמם בכל עת את כל החסדים והטובות והנפלאות שכתב עשה ה' יתברך עמנו בכלל ובפרט.

(ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הודאה - ו - סז)

כשמענו מפיו הקדוש מאמר המתחיל מה שהעולם רחוקים מה שם יתברך הוא מחמת שאינם מישיבים עצמם, עין שם בלקוטי תניינא סימן י, ושם מדבר משמחה, והיה הוא זכרוננו לברכה יושב אז בחוף אצל כותל בית הכנסת בדרום אצל חתיכת בדל עץ מן העב המנח ליסוד. כי שם היה רגיל לישב כמה פעמים לפעמים בצד דרום ולפעמים בצד צפון ולפעמים במזרח ולפעמים במערב, ולפעמים בתוך העזרה של בית הכנסת, ולפעמים הלך עמנו לטיל על הר שסביב העיר, ולפעמים הלך עמנו אנה ואנה לפני בית הכנסת. ובכל אלו המקומות שמענו תמיד חדושים נפלאים ונוראים ושיחות קדושות אשר לא נשמעו כזאת מקמים רבים. גם אחר שהיתה לו החולאת של ההוסט [שעול] היה נוסע לטיל על פי הרב, והיינו נוסעים עמו והיינו שומעים ממנו בדרך תורה הרבה.

ונחזר למעלה בעת שאמר ענין הנ"ל אז דבר הרבה משמחה, וחיזק אותנו וזרז אותנו מאד להיות בשמחה תמיד. כי באותן העתים שהיה בעת שפא מלמברג אז דבר עמנו הרבה מאד מענין התחזקות להיות בשמחה תמיד. ואמר אז לנו שראוי לנו לשמח מאד מה שנצלנו ברחמי מלהיות מתנגדים עליו. ואמר אז בזו הלשון ברון אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים משני תועים הינו מהתועים לגמרי מהתורה שהם הענו"ם והאפיקורסים וגם נצלנו מהתועים המתנגדים החולקים עליו שאבדו מה שאבדו בלי שעור וערך ומספר.

ואמר הלא אתם בודאי הייתם מתנגדים גדולים לולא חסדי ורחמי המרבים אשר נצלנו מפח יוקשים מפת המתנגדים אשר אם היינו שומעין להם חס ושלום היה נאבד תקוננו חליקה וכו'. ענה ואמר כמתמיה ואמר, עלי הייתם חולקים, ואמר בלשון אשפנז בזו הלשון, "אוף מיר וואלט איהר גיקריגט?".

(חיי מוהר"ן - ו - ט)

תורה י"א תינוא

כשבא מלמברג והיה עדין החולאת שלו דהינו ההוסט (שעול, שחפת) מתגבר עליו. ואז היה נוסע כמעט בכל יום לטיל סמוך לעיר לרפואה ושאר כונות נוראות שהיה לו בזה. ושמענו מפיו הקדוש אז בדרך הטיול כמה תורות וכמה שיחות וספורים נפלאים ונוראים. גם המאמר המתחיל: דע כשאחד מתפלל בשדה הנאמר על פסוק: "ויצא יצחק לשוח בשדה" וכו' (בלקוטי תניינא סימן י"א) נאמר גם כן אז בעת שנסענו עמו לטיל. ועמדנו בשדה אחד וירדנו מהעגלה והוא היה עדין יושב על העגלה ועמדנו סביבו. בתוך כך הגיע שעת המנחה והיינו רוצים להתפלל שם. אז אמר התורה הנ"ל. והענין שם שכשמתפללין בשדה אזי כל העשבים וכו' נכנסין לתוך התפלה וכו' עין שם. ואמר אחר כך שכמו שאנחנו עומדים סביבו הוא רואה כל העשבים איך כל עשב ועשב דוחק עצמו לכל אחד ואחד מהעומדים שם כדי לעלות ולכנס בתוך תפלתו כפי המבואר בתורה הנ"ל.

(שיחות הר"ן - קמד)

תורה י"ב תינוא

על פי כן צריכין לבקש ולחפש גם משם את השם יתברך ולעלות על ידי זה דיקא לתכלית העליה לבחינת איה מאמר סתום. על כן בודאי תמיד יקום על עמדו. הגם כי בבחינת הדרך הזה של איה לבד גם כן אי אפשר להיות לעולם בתמידות כי צריכין לעלות ממקומות הנ"ל אל הקדושה לגמרי במקום התגלות כבודו כי זה עקר הקדושה שיתגלה כבודו יתברך (כמבאר ב"לקוטי מוהר"ן" תניינא סימן י"ב). אך ממילא כשמחיה ומחזק את עצמו על ידי בחינת איה הנ"ל בתוך כך יזכה, שהשם יתברך ירחם עליו ויאיר עיניו, שיחזור וימצא הנקודות טובות שיש בו עדין שהם מבחינת התגלות כבודו יתברך. וזה הדרך של החפוש אחרי הנקודות טובות הוא בחינת "אברהם", והדרך של הבקשה והחפוש איה מקום כבודו הוא בחינת "יצחק", ו"יעקב אבינו" הוא הבריא התיכון שכולל שני הדרכים הנ"ל יחד, ועליו נאמר והחוט המשולש לא במהרה ינתק", כי על ידי זה זוכין לעמד בקדושתו לעולם כנ"ל.

(משיבת נפש - מד)

עיקר קיום האדם והתחזקותו בעבודת השם יתברך הוא על ידי שכולל שני הדרכים ביחד וזה בחינת: "טובים השנים מן האחד שאם יפל האחד יקים את חברו", כי הם מחזקין את כל אדם לבל יפל בשום אופן בעולם. כי לפעמים מחזקין את עצמו על ידי הנקודות טובות שמוצאין בעצמו עדין. ולפעמים נופל, חס ושלום, גם מזה עד שאינו יכול להחיות את עצמו בשום דבר מחמת גדל ההעלמה וההסתרה וחשכות וכבודות לב שנמשך עליו. ואז צריך להחיות את עצמו על ידי הבקשה והחפוש אחר השם יתברך, בבחינת: "איה מקום כבודו", שמה הדרך אי אפשר להבעל דבר לבלבלו ולהפילו על ידי שום בלבול בעולם. כי אף על פי שיכניס בדעתו, חס ושלום, שאפס תקוה מחמת שקלקל מאד. ואף על פי שהאמת הוא כך וגם עתה הוא כמו שהוא, אף על פי כן מאחר שכבר גילו לנו הצדיקי אמת שאפלו במקומות הרחוקים מהקדושה מאד עד שהם בבחינת מקומות המטונפים, שנאמר עליהם: "וכבודי לא אתן", אף

לְרַבֵּינוּ

"וְעַיִנְכֶם אֶל תְּחִסַּע עַל פְּלִיכֶם כִּי טוֹב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם לָכֶם הוּא" לא חוסכים בכסף, לא חוסכים בהכנת כלים רוחניים, ו"גלייך צום רביין" (ישר לרבינו).

הדור אתם ראו דבר ה', בדור לפני הגאולה, בדור החשוך הזה שאפילו התנאים הקדושים פחדו ממנו, ואמרו "ייתי ולא אחמיניה" (סנהדרין צ"ח-ע"ב) בתוך כל ההסתרה - "והסתרת הסתיר", יש אור אדיר, אור אין סופי, המרחם על העולם ומאיר אותו ומגרש ומכניע ממנו את החושך וההסתרה, ומאיר אותו באור יקרות, במיני סמים ורפואות יקרות, כך שנהיה מוכנים לקבל את אור הגאולה הגדול והנורא.

הרחמן הזה, ש"ציפורן רגלו לבבית יותר מאדם אחר", מבקש מאיתנו, למענינו, לטובתנו הנצחית, בני היקרים: בואו אלי, התאספו אצלי. ובזכות זה נמתיק ממכם ומכלל כל העולם את כל החושך והדינים.

"וְהַעֲקֹר שֶׁתִּשְׁמַח בְּמָה שֶׁזִּכִּיתָ לְהִיּוֹת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה כְּמָה פְּעָמִים, וּבְמָה שֶׁאַנּוּ מְקַיִם לְהִיּוֹת עוֹד עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ. כִּי עֵתָה זֶה כָּל נְחֻמָּתִי. וְכָל מְגַמְתִּי לְזָכוֹת אֶת כָּל הַשּׂוֹמְעִים לְדַבְרֵי שִׁיְהִיוּ פֶלֶם עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, הֵינּוּ בְּמִקּוֹם גְּנִיזַתוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ כִּלְמִיָּהּ לְעוֹלָם, בְּנֻדְאֵי יַחֲזִיקוּ לִי טוֹבָה לְנַצַּח. וּבְזֶה נְגִיל וְנִשְׂיֵשׁ תְּמִיד בְּפֶרֶט בְּשֶׁבֶת וְיוֹם טוֹב. וְחֻדוֹת ה' יִהְיוּ מְעִיָּנוּ."

(עלים לתרופה - רל"ז)

שרפוי-מעלה

רצוי ויחיד! סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

טובה לבעל בחירה" ואמר הזקן "אם כן ניט אייך מיינט אייער זיידע וכו' (לא אליכם מתכוון זקנכם) וכשבא לרבינו ז"ל בחוץ שמע שרבינו ז"ל אומר בתנועה עמוקה כדרך תנועות רבינו ז"ל: "הן הבעל בחירה" כאומר אני יכול לעשות טובה לבעל בחירה. ואמר הזקן: עליכם כיוון זקנכם שתוכלו לעשות טובה לבעל בחירה.

(אמר המעתיק: להבין זאת, הלא כל הצדיקים מתלמידי הבעש"ט היו עושים בעלי תשובה שהם בעלי בחירות. אלא לעשות טובה לבעל בחירה ניט צונעמען די בחירה (לא לקחת את הבחירה) ורק לסעדו ולסמכו בעצות וכו' שהוא בעצמו יטה בחירתו לטוב, ודווקא שתהיה לו בחירה. וזהו עיקר תשובת המשקל ממש. וזה לא היה רק (כי אם) אצל רבינו ז"ל. כי שאר הצדיקים עשו בעלי תשובה ולקחו אותם על כתפם, ולא החזירו להם הבחירה לילך שוב באלו המקומות שעברו וכו'. ויש הרבה לדבר ולבאר בזה ולהראות בעליל שכן הוא וד"ל).

מיחאל ב"ר ארקעס מנכדי רבינו ז"ל (שנשתדך עם גזע הרב רש"י מלאדי ז"ל) איך שנתעלה בגדולה ועשירות מעט, והכיר בו מוהרנ"ת ז"ל שיש לו מעט הרמת רוח והוכיחו מהרנ"ת ז"ל ואמר לו: אתה חושב שדוד המלך ע"ה כשצעק לפני השי"ת "הצילני מטיט ואל אטבעה" היה בשפלות המדרגה!! אלא היה מלך ככלל המלכים ומושל על המלכים והיה הולך בבגדי מלכות ונימוס מלכים והקאפעליע (מקהלה) היה מנגנת אצלו והיו סביבו שרים וכו', ומשם היה צועק "הצילני מטיט ואל אטבעה".

ר' שמואל אייזיק ראה פעם אליהו הנביא רץ ואמר לו להיכן רץ והשיב לו: להלב של העולם, ושאל אותו מי הוא הלב של העולם? והשיב לו: חסידי ברסלב שהם הלב של העולם. ועוד פעם אחת ראה אותו רץ ושאלו להיכן רץ והשיב לו: לחסידי ברסלב שהם תמיד שמחים.

(כתיי ר' שמואל הורביץ ז"ל)

----- המשך משבוע שעבר -----

והבטיח לה (הבעש"ט לנכדו פייגא) שבחיו לא תלד בנים, אבל לאחר פטירתו תלד. ואחר פטירתו של הבעש"ט זצק"ל ילדה בן והיה איזה ויכוח בין ר' שמחה לזוגתו פייגה, היא רצתה שיקרא שמו ישראל על שם הבעש"ט ז"ל ור' שמחה רצה שיקרא שמו נחמן על שם אביו ר' נחמן הרדענקער ז"ל והיא גברה שיקרא שמו ישראל. והוא היה ילד שובב והיה מפזז ומרקד. פעם אחת הלכה לשוק ועלה לגג ונפל ומת ולקחו אותו והצניעו אותו כדי שלא תראה אותו. ואחר שנתוודעה מזה נתבהלה מאוד ולקחה את הילד ותשא אותו על קבר הבעש"ט ותניחו שם ותאמר הא לך המתנה שנתת לי וחזרה לביתה. והשמש של בית הקברות שראה איזו אישה הלכה עם ילד, הלך תיכף לראות מה זאת וכבר לא מצא אותה רק מצא את הילד בוכה והכיר אותו שהוא נכד הבעש"ט והביא אותו לביתה וראתה בחזון את הבעש"ט ואמר לה בתי מדוע הטרחת עלי כל כך וכי אם היית באה לבדך על קברי לא הייתי יכול לעזור לך? כי כל זמן שלא לקחו הנפטר מהבית עדיין הנשמה מרחפת עליו, אבל כשלקחת אותו מהבית פרח נשמתו ונתערבבו בו אלפים ורבבות נשמות ומחמת גודל הרעש שלך לא יכולתי למצא הנשמה ולקחתי איזו נשמה שהיא ושמתתי אותה בתוך גופו. והיו קוראים אותו ישראל-מת מפני שהיו פניו ירוקים כמת וגם על המצבה שעל קברו חרות "ישראל מת".

פעם היה זקן אחד מחשוביו של בעל-שם-טוב ושמע ממנו שהוא (הבעש"ט) יהיה לו נכד שיוכל לעשות טובה לבעל בחירה. ואחר פטירת הבעש"ט נסע לכל נכדי הבעש"ט לראות אל מי כיוון הבעש"ט בדברו מענין בעל הבחירה. ובא אצל הרה"ק ר' ברוך ז"ל ושמע בעת שהיה בחוץ איך שהרה"ק מתאוון ואומר "רבושיע איך עושים

לקוטי מוהר"ן

תורה ט' תנינא - אל אשר יהיה שמה הרוח

יש רשעים שהם פחינת ערב רב, וכשם הם נופלים על הלב דהינו על ישראל זה פחינת עפרוריות, כמו כשנופל על הגר עפרוריות ונפרדין חלקי אש שיש בו מיסוד האש ואינם יכולים לבער

וכשמןפחין בו אזי הרוח מנפח העפרוריות מן הגר וחוזרים ונתחברים חלקי האש ומתחילין לדלק. כך מנהיגי-הדור מנפחים את החושך והעפרוריות מליבם של עמ"י שיבערו לה' יתי כראוי.

